

Ludobójstwo Ormian dokonane przez tureckich kryptożydów

15 listopada 2023

W dniu 30 maja 1915 roku, Talaat Pasha ogłosił [ustawę Tehcir](#), która na papierze (czyli oficjalnie) była środkiem bezpieczeństwa, który według Turków miał zapobiec powstaniu rosyjsko-ormiańskiemu poprzez przymusowe przeniesienie obywateli Armenii do Mezopotamii i Syrii.

Była to historia, którą tzw. Młodzi Turcy opowiedzieli światu, aby uniknąć i zminimalizować jakąkolwiek dezaprobatę publiczną lub sprzeciw z zagranicy. Relokacje polegały na zmuszeniu nieuzbrojonych Ormian do przemarszu do obozów koncentracyjnych znajdujących się na wewnętrznych pustyniach Anatolii i Syrii – a owe obozy nie były zaopatrzone w żaden prowiant niezbędny do przetrwania.

Majątek tych ludzi został skonfiskowany i sprzedany nowo przybyłym (na ich miejsce); często w pierwszej kolejności mężczyzn zabijano, zaś kobiety były masowo gwałcone i obracane w niewolnice.

Oskarżenie o bunt na rzecz Rosji zostało wykorzystane jako usprawiedliwienie i przykrywka. Amerykański ambasador, Żyd – Henry Morgenthau gorączkowo odnotował: „Czy otrzymałeś mój raport 841? Nasilają się deportacje i ekscesy wobec pokojowo nastawionych Ormian, a z wstrząsających relacji naocznych świadków wynika, że pod pretekstem odwetu za bunt trwa kampania eksterminacji rasowej. Protesty i groźby są niepotrzebne i prawdopodobnie podżegają rząd osmański do bardziej drastycznych środków, ponieważ są zdeterminowani, aby rzec się odpowiedzialności za całkowite zlekceważenie kapitulacji, i uważam, że nic poza prawdziwą siłą, której Stany Zjednoczone najwyraźniej nie są w stanie wyrzucić, nie będzie w stanie w wystarczającym stopniu zaradzić owej sytuacji”.

W dniu 25 marca 1915 r. Talaat stwierdził: „Obowiązkiem nas wszystkich jest realizacja szlachetnego projektu wymazania istnienia Ormian, którzy przez wieki stanowili barierę dla postępu cywilizacyjnego Imperium”.

Ludobójstwo Ormian nie zatrzymało się na granicach Turcji; wojska osmańskie pod naciskiem Młodych Turków najechały również Persję. Podczas tej inwazji chrześcijańscy Ormianie i Asyryjczycy zostali zmasakrowani. W tamtym czasie, przez najeźdźców tureckich i kurdyjskich została wyeliminowana w

Persji około połowa chrześcijańskich Asyryjczyków, wraz z około czterema piątymi chrześcijańskich przywódców asyryjskich.

Dwa miesiące po rewolucji bolszewickiej (w dużej mierze kierowanej przez Żydów), nowy rząd rosyjski rozpoczął wycofywanie wojsk rosyjskich z Kaukazu. To pozbawiło Ormian jedyne go sojusznika i naraziło ich pozostałą populację na wyginięcie. W tym czasie ostatnim schronieniem dla tych ludzi był niewielki pozostały obszar historycznej Armenii, skupiony wokół góry Ararat.

Ludobójstwo Ormian jest do dziś negowane przez Turcję. Do niedawna o samym ludobójstwie wiedzieli wyłącznie obserwatorzy z zewnątrz, podczas gdy państwo tureckie twierdziło, że ludobójstwo było w rzeczywistości tylko wojną domową. Jedynym bezpośrednim dowodem na dokonanie zamierzonego ludobójstwa były przetłumaczone telegramy napisane w roku 1921, „The Memoirs of Naim Bey”, przy czym wiele z oryginalnych depesz zaginęło. Jednak w październiku 2016 r. prof. Taner Akçam odnalazł zarchiwizowane depesze osmańskie, które potwierdziły wiarygodność różnych wydarzeń opisanych we Wspomnieniach Naima Beya i potwierdziły, że nie były one jedynie wymysłem dla celów propagandowych. Wiarygodność ta została dodatkowo potwierdzona po odkryciu „dymiącego pistoletu” w kwietniu 2017

r., czyli oryginalnego telegramu z zapytaniem o mordowanie Ormian.

Urzędowy telegram rządu Młodych Turków bezpośrednio pytał, czy deportowani Ormianie są zabijani, czy „po prostu wydalani i deportowani”. „Czy deportowani stamtąd Ormianie zostaną zlikwidowani? Czy problematyczni ludzie, o których donosiliście, że zostali wygnani i deportowani, zostali zlikwidowani, czy tylko wydani i deportowani? Proszę o uczciwy raport”. Jest to telegram na osmańskim papierze urzędowym z osmańskim systemem kodowania, zdobyty przez ormiańskiego księdza katolickiego Krikora Guergueriana. Przechowywał on dowody w prywatnym archiwum, które było strzeżone przez jego siostrzeńca. Kwestia ta spowodowała ponowne otwarcie konfliktów między Turcją a społecznością międzynarodową.

W związku z niedawno otwartym międzynarodowym dramatem Holokaustu Ormian, negowanym przez turecki rząd, możemy znaleźć kilka interesujących informacji na temat początków rewolucji młodotureckiej. Rewolucja Młodych Turków wybuchła w Salonikach. Saloniki były wówczas największym żydowskim miastem na świecie, w którym Żydzi stanowili ponad połowę populacji. Według wiodącej tureckiej gazety w niedawnym artykule z 13 października 2017 r.: „Najważniejszym finansistą

i mentorem Komitetu Unii i Postępu (CUP), który przejął władzę w 1908 r., był urodzony we Włoszech żydowski bankier z Salonik, Emmanuel Carasso. Kiedy Grecy, którzy do tego czasu mieli uprzywilejowany status, popadli w niełaskę po masakrze w Konstantynopolu w 1821 r., Żydzi żywili nadzieję na drugą szansę. Jednakże, ze względu na ich zaplecze rozproszone po całej Anatolii, Ormianie pojawili się jako pierwsi dzięki ich nadwyżce kapitałowej. Zgodnie z zaleceniami żydowskiego lobby, w roku 1915 rząd Młodych Turków usunął Ormian z Anatolii. Gospodarka kraju pozostała więc w rękach kapitału żydowskiego. Carasso, który był członkiem komitetu, który poinformował [Abdülhamida II](#) o jego detronizacji, był najbliższym powiernikiem Talata Paszy, postaci stojącej za ustawą deportacyjną. Kiedy Talat Pasza uciekł za granicę w roku 1918, cały swój majątek powierzył Carassowi. Aby wziąć aktywny udział w tworzeniu rządu w Ankarze, przed swoją śmiercią Carasso powrócił do ojczyzny”.

W swojej książce „Banality of Indifference”, Yair Auran twierdzi, że żydowscy obywatele Turcji w tym okresie byli całkowicie bierni wobec eksterminacji Ormian. Odnosząc się do stosunku Żydów do Ormian, pisał: „Lekki grymas ust, krótkie westchnięcie i nic więcej. Ormianie to nie Żydzi, a według powszechnej opinii, Ormianie to nikt inny jak Amalek! Amalek? Czy zamierzamy udzielić im pomocy? Komu? Amalekowi? Nie daj

Boże!”.

Podczas wielkiego pożaru Smyrny w roku 1922, w którym spłonęły greckie i ormiańskie części miasta, podczas gdy części tureckie i żydowskie zostały oszczędzone, żydowscy nauczyciele twierdzili, że to Grecy lub Ormianie wzniecili pożar.

Ta obojętna i lekceważąca postawa była również widoczna w kręgach żydowskiej „Anti-Defamation League”, która w roku 2007 prowadziła kampanię przeciwko uznaniu przez rząd USA ludobójstwo Ormian. „Foxman w końcu uznał ludobójstwo Ormian w swoich uwagach. Stanowiło to obiecującą zmianę, biorąc pod uwagę fakt, że jedyne formalne oświadczenie Żydowskiej Ligi Antydefamacyjnej w sprawie ludobójstwa jest sformułowane w sposób, który skutecznie omija intencje wymagane do stwierdzenia ludobójstwa przez Konwencję Narodów Zjednoczonych dotyczącą ludobójstwa”. Oświadczenie to, wydane w roku 2007, głosiło, że „konsekwencje” masakr Ormian przez Turków były „równoważne” ludobójstwu, sugerując, że nie była to zaplanowana eksterminacja. Oświadczenie to zostało powszechnie ocenzurowane, ale żądania jednoznacznego potwierdzenia zostały przez ADL odrzucone.

Należy tutaj zauważyć, że amerykański ambasador w Turcji, Henry Morgenthau sam był Żydem i szybko stał się jednym z

najbardziej zagorzałych zwolenników uznania tego ludobójstwa, a nawet wezwał do amerykańskiej interwencji w celu ochrony ormiańskich ofiar. Ale oczywiście wyjątki nie łamią reguły.

Świat po II wojnie światowej posłużył do skoncentrowania wszystkich dyskusji na uprzedzeniach wobec koczowniczych mniejszości etnicznych. Temat ten jest bardzo dobrze zbadany, z uwzględnieniem wszystkich możliwych etnicznych i politycznych przyczyn. W przeciwieństwie do tego, nie omawia się szerzej uprzedzeń i ucisku wobec narodowości indoeuropejskich, ich kultury i praktyk religijnych. Chociaż wydarzenia te są bagatelizowane w sferach społeczno-akademickich świata zachodniego, chrystofobia i eurofobia nie tylko miały miejsce w przeszłości, ale wciąż trwają.

Autorstwo: Maurizio Blondet

Zdjęcia: domena publiczna (CC0)

Źródło zagraniczne: MaurizioBlondet.it

Źródło polskie: BabylonianEmpire.wordpress.com

Bibliografia

1. A. Bernstorff, „Memorie del conte Bernstorff”, Edizioni Kessinger, 2011, ISBN 1-169-93525-7.
2. Vahagn Avedian, „Il genocidio armeno del 1915: dalla prospettiva di un piccolo stato neutrale: la Svezia”, Università di Uppsala, Estratto 17 giugno il 2016.
3. Henry Morgenthau, „La storia dell'ambasciatore Morgenthau”, pagina 119, Blackmask Online.
4. Taner Akçam, „Un atto vergognoso”, New York: Holt & Co., pp.165, 186–187, 2008.
5. Alan Whitehorn, „Il genocidio armeno: la guida di riferimento essenziale”, ABC-CLIO, 2015, ISBN 1610696883.
- 6.

<http://origins.osu.edu/milestones/april-2015-armenian-genocide>

7.

<https://er.anca.org/akcam-the-authenticity-of-the-naim-efendi-memoirs-and-talat-pasha-telegrams-2/>

8. Bey Naim, „Le memorie di Naim Bey: documenti ufficiali turchi relativi alle deportazioni e ai massacri degli armeni”, Londra, Hodder e Stoughton, 1920.

9.

<http://www.armradio.am/en/2015/02/26/armenians-have-a-high-genetic-affinity-to-ancient-europeans-new-study-reveals/>

10. Christoph Baumer, „La Chiesa d’Oriente: una storia illustrata del cristianesimo assiro, IB Tauris, 2006.

11. <http://www.panarmenian.net/eng/details/179324/>

12. Michael Bobeliano, „Figli dell’Armenia: un genocidio dimenticato e la lotta secolare per la giustizia”, New York, Simon & Schuster, p. 34, 2009, ISBN 1-4165-5725-3.

13. Taner Akçam, „Un atto vergognoso: il genocidio armeno e la questione della responsabilità turca”, Macmillan, 2006.

14. Christopher J. Walker, „Armenia La sopravvivenza di una nazione”, 2a ed, New York, St. Martin’s Press, pagine 254–255, 1990, ISBN 0-7099-0210-7.

15. Vahakn N. Dadrian, „La storia del genocidio armeno: conflitto etnico dai Balcani all’Anatolia al Caucaso”, Oxford, Berghahn Books, p. 192, 1995, ISBN 1-57181-666-6

16. „Combattimenti a Costantinopoli. Il patriarca armeno assalito – Soldati e rivoltosi uccisi”, „New York Times”, 29 luglio 1890.

17. „Abdulhamid II | biografia – sultano ottomano”, Estratto il 29/09/2015.

18. „I popoli ottomani e la fine dell'Impero di Justin McCarthy”, p. 200-205, 2007.
19. M. Şükrü Hanioğlu, „Le idee politiche dei giovani turchi”.
20. <http://archive.is/LHJkH>
21. C. Roth, „Enciclopedia Judaica” (Vol.15), Enciclopedia Giudaica, p. 544, 1972.
22. E. Karsh, „Gli imperi della sabbia: la lotta per il dominio in Medio Oriente, 1789-1923”.
23. Clog, pag. 98.
24. <https://mosaicmagazine.com/picks/2017/12/the-ottoman-balfour-declaration/>
25. <http://archive.is/8gpWZ>
26. <http://archive.is/dzIvs>
27. <http://archive.is/ZINFw>
28. <http://archive.is/LHJkH>
29. Ya'ir Oron, „La banalità dell'indifferenza: il sionismo e il genocidio armeno”, Transaction Publishers, Londra, p. 126, 2002.
30. „The Post Magazine e Insurance Monitor”, volume 85, numero 2 (1924), Buckley Press, [2] p. 2153.
31. <https://archive.is/WS7eA>
32. <https://www.maurizioblondet.it/90789-2/>